

Stopom do Luxemburska a späť za víkend

by Ján Macinský

PRÍPRAVA

Tretí januárový týždeň sme sa rozhodli, že pôjdeme stopom do jednej krajiny z BENELUX-u. Do Luxemburska. Stopom som nikdy nešiel. Teda počkať, šiel. Z vedľajšej dediny, keď som mal asi 16 a vracal som sa od zubárky. Náš trip sme mali naplánovaný na víkend 15. - 18. januára. Teda za 4 dni prísť do cieľa a naspäť. Vonku nebolo práve najteplejšie a vypočul som si aj reakcie, či som šialený a podobne. No čo. Vaša cestovateľská duša chce ísť na výlet, tak idete na výlet.

Aby to nebolo len tak, vyhlásili sme si medzi sebou súťaž, že ktorá dvojica prehrá, zacvaká víťaznej dvojice pivo v Luxe. Mimochodom, aby som vás uviedol do obrazu, cestovali sme dve dvojice. Kluk - holka, kluk - holka. Táto kombinácia je najlepšia na stopovanie. Vyzerá to dôveryhodne. Dvaja muži sú riskantní pre vodiča. A keď stopujú dve ženy, je to nebezpečné pre ne samé. Ale k tipom, ako najlepšie stopovať sa ešte dostaneme. Odhalím vám kompletne know-how, ktoré som na tejto ceste získal.

Video, ktoré som natočil ešte pred odjazdom. Kliknite pre prehratie.

Nastal deň D. Piatok pätnásteho. Večer pred tým som si napísal, čo všetko si mám zobrať, lebo stavím sa, že na niečo by som inak zabudol. Píšem si všetko. Ráno som vstal a hybaj do obchodu. Snažil som sa kúpiť potraviny, ktoré mi dodajú na ceste energiu, nebudú ťažké a nemajú sa šancu pokaziť alebo vyliť sa mi v batohu. Verdikt padol na pár balíčkov sušených sliviek, dve čokolády, balík orieškov, arašidy, sójové suky, pár fľašiek pollitroviek vody, pomaranče a müsli tyčinky. Po návrate z obchodu som sa vrhol do balenia. Veci som si balil do takého vintage poľovníckeho vaku. Ak by ste ale išli na dlhšie, odporúčam nejaký [väčší batoh \(38l je podľa mňa ideál\)](#). Zbalil som si zopár kusov oblečenia, jedlo, foťák, nôž, hygienu a to je asi všetko. Povedal by som, že celkom na ľahko.

Asi o pol jednej po nás prišiel kamarát, ktorý nás neskôr vyhodil na štartovacom bode. Museli sme si zvoliť strategické miesto. Voľba padla na benzínovú pumpu v Jarovciach (Bratislava). Prečo práve táto pumpa? Mali sme namierené smer Rakúsko Viedeň a väčšina ľudí, čo odtiaľto odchádza, mieri práve do rakúskej metropoly. Plán bol nasledovný. Spýtať sa ľudí, ktorý boli v aute sami alebo maximálne dvaja, či majú namierený smer Viedeň a či by nás zobrali. Prví dvaja ľudia mali buď plno alebo nás nechceli zobrať. Ale hneď u tretieho sme zožali svoj prvý úspech a povedal ÁNO.

ZA PRÁCOU DO VIEDNE ZO ZLATÝCH MORAVIEC

Takto by sa dal charakterizovať náš prvý odvoz. Bol to chlapík na Fabii, ktorý za prácou cestoval až do Viedne zo Zlatých Moraviec. V Rakúsku pracoval ako kuchár. Neviezol nás ďaleko. Keďže išiel do mesta, bolo by to pre nás dosť nevýhodné, lebo odtiaľ by sme sa ťažko dostávali preč. Preto nás vyhodil na letisku Schwechat. Mali sme trochu obavy, ako to bude pokračovať s naším ďalším odvozom. Chcem ešte poznamenať, že druhá dvojica mala “zpoždení” asi 15 minút za nami. Ale vychytali Audinku, ktorá ich viezla až do Linzu. Čiže sme potrebovali rýchlu záchranu v podobe ďalšieho autíčka. Na parkovisku pri

letisku sme sa pýtali asi dvoch ľudí. Jedna žena nám otvorila okno, ale iba zadné. A stiahla ho len cca 5 cm, asi sa bála. No nič. Ďalší boli Maďari a to nebolo vôbec našim smerom. Preto sme šli na pumpu, kde sa vychádzalo z letiska a pýtali sme sa. Po pár osloveniach sa vraciame späť do hry.

TYPICKÝ RAKÚŠAN

Späť do hry nás berie mladší Rakúšan na modrom Seate Leon. Chlapík akurát priletel na letisko do Schwechatu z Düsseldorfu. Rozprávali sme sa o hocičom a zistili sme, že aj on stopoval, keď bol mladší. Celkom dosť cestoval. Bol na napríklad na Novom Zélande. Určite toho bolo viac, ale moja pamäť viac nezobrala. Keď som sa ho pýtal, čo robil v Düsseldorfe, hovoril že tam bol za prácou. Pracoval na projekte s biotechnológiami. Tento týpek nešiel až tam, kam sme potrebovali, respektíve chceli. Vyhodil nás pri meste Ybbs. Chceli sme sa dostať aspoň do Linzu, ale tak nevydalo. Z auta sme sa vyteperili na parkovisku pri jednom motoreste. Pýtali sme sa ho ešte na najbližšiu pumpu. On na to odpovedal, že asi 400 metrov ďalej pri diaľnici sa nachádza benzínka. No čo teda. Tak sme poďakovali a šli na ďalší checkpoint.

Parkovisko bolo nejakú cestu od diaľnice (bolo nižšie položené - taká odbočka). Ako sme pozerali, tak sme pozerali, neviedla žiadna cesta hore pre chodcov. Ale veď čo by sme čakali. Medzitým som natočil video na facebook, aby som dal vedieť, ako postupujeme.

Tak sme sa vydriapali cez menší kopec k diaľnici, nech vieme ako ďaleko je už spomínaná benzínka. Tu nastal trošku problém. K pumpe neviedla žiadna cesta pre chodcov. Dalo sa tam ísť len popri diaľnici. Asi si viete predstaviť, čo nasledovalo. Áno to. Kráčali sme popri diaľnici asi 400 metrov až k nášmu cielenému miestu. Chodiť peši po diaľnici nie je pravdepodobne

legálne a ani najbezpečnejšie a mohla by za to byť slušná pokuta. Ale keď to inak nešlo, nemali sme na výber. Nechcem vám spoilovať naše ďalšie zážitky, ale budú sa diať aj oveľa nebezpečnejšie veci. Ale o tom neskôr.

Kráčame po diaľnici. Kliknite na obrázok pre prehratie ďalšieho videa z facebooku.

Keď sme prišli k pumpe, trošku sme doplnili energiu a ideme ďalej. Oslovili sme pár ľudí, nech čo najrýchlejšie nájdeme ďalšie auto a postupujeme rýchlejšie ako naši súper. Pýtali sme sa Rakúšanov, Čechov, Maďarov, ale nikto nič. Tak som išiel nahráť video k najbližšej WIFI. Keď bolo video už skoro uploadnuté, zastavili sa pri nás s autom bratia češi, ktorých sme oslovili. Pýtajú sa nás teda, že či chceme zviezť. Nasadáme.

ČESKÍ CESTOVATELIA

Nasadáme do bieleho M3 bavoráku a spoznávame sympatický pár z Brna. Náš plán bol najprv vystúpiť za Linzom, ale plány sa zmenili. Viezli sme sa moc krátko na to, aby sme zas vystupovali a presadali. Česi išli niekam pod Salzburg sa kúpať do kúpeľov, tak sme si povedali, že veď čo. Išli sme s nimi. Teraz nemyslím do kúpeľov, ale do Salzburgu. Auto riadila holka, jak říkají bratři Češi a jej priateľ sa venoval nám. Rozprával nám, ako precestovali s priateľkou celé USA, že tam za posledné roky boli asi šesťkrát a vždy inde. Kúpili si letenky do USA, požičali auto a boli na cestách. Klasické roadtripy. Na [podobnom roadtripe](#) som bol aj ja, aj keď na kratšom minulý rok. Ukazoval nám nádherné fotky na facebooku, ktoré zachytil na cestách. Bolo vidno, že sú scestovaní a majú toho veľa pochodeného. A keby len Ameriku. Ale aj kontinent európsky. Pardón, eurázijský. Európa je len svetadiel. Pochodili Rakúsko, Česko, s autom boli na roadtripe aj na Côte d'Azur alias Azúrové pobrežie, ktoré mám v pláne prejsť tento rok 2016.

Ako každý správny cestovateľ na svojich cestách fotil a zdokumentoval si ich ako som už spomínal. Má fakt pekné fotky. Kvôli presne takýmto ľuďom sa oplatí občas cestovať stopom. Úplne super sme sa s nimi porozprávali a inšpirovali ma na vymýšľanie ďalších ciest.

Po pár hodinkách sme sa ocitli za Salzburgom. Dvojica pomaly menila smer a bol čas vystúpiť. Zastavili sme sa na pumpe asi 5 kilometrov od nemeckých hraníc. Bolo asi nejak 18:00. Mali sme za sebou celé Rakúsko a už sme sa dotýkali Nemecka. Veľmi príjemná cesta za nami a ďalšie cesty pred nami. Mysleli sme si, že to pôjde tak ľahko ako doteraz, ale bohužiaľ sme sa mýlili. Po kratšej prestávke sme začali opäť oslovovať ľudí s tým, či nejdú smer Mníchov. Nikto nešiel a spýtali sme sa desiatok ľudí. Všetci išli do Innsbrucku. Stretli sme tam dokonca aj Slovákov, ale tí to mali namierené do Švajcu. Po asi polhodine

sme dúfali, že sa odtiaľ dostaneme preč. Nie a nie. Hodina ubehla a my stále stojíme pri parkovisku na benzínke a oslovujeme prichádzajúcich ľudí. Pri niektorých to vyzeralo nádejne a iní sa po oslovení zľakli, že čo od nich chceme. Nakoniec asi po vyše hodine čakania na ďalší odvoz sme išli za dvojicou.

PREFÍKANÁ DVOJICA Z RAKÚSKA

Za dvojicou, ktorá sa chystala lyžovať, aj keď nebolo vonku dostatok snehu, ale povedali si, že to skúsia. Hovorili nám o jednom nemeckom výraze, na ktorý si už teraz, keď toto píšem asi nespomeniem. Ale v podstate šlo o to, že lyžujete a keď do lyžujete tak idete do wellnessu. Síce taká blbosť, ale mali na to jedno slovo.

Táto dvojica mala mimochodom Passat Kombi, keď už tu píšem o každom aute. Boli veľmi milí. Ponúkli nám dokonca aj pivo, ale len som poďakoval a odmietol, keďže ja pivo nemám rád. Taká mladá open-minded dvojica. Týpek vravel, že keď bol mladší, tak pol roka vkuse stopoval. No neviem, či som to nepoplietol a nebolo to dlhšie. Precestoval tak celučičkú Európu. A odvtedy veľmi rád berie stopárov, lebo sú to myšlienkovito podobní ľudia jemu a veľmi dobre sa s nimi rozpráva. Za to sme boli samozrejme veľmi radi, že nás tak ľudia berú. Pýtali sme sa ho, či mal aj nejakú “weird” alebo zlú skúsenosť so stopármi. Po asi 10 sekundovom premýšľaní nám začal rozprávať o dvojici, ktorá sa ho v aute spýtala, či si môže zapáliť cigaretu. On nefajčiar povedal, že nie. Oni sa nedali a zachvíľu sa ho spýtali, či si môžu zapáliť jointa. On, že v žiadnom prípade, to je neprípustné. Neoblomní cestujúci pokračovali. A môžeme si dať lajnu (kokaínu) na palubnej doske? Chlapíka že vraj prešli nervy, zastavil a vyhodil ich z auta. Ak si myslíte, že to si len robili srandu, tak že vraj nerobili. Vraj to mysleli úplne vážne. Ale vravel, že sa mu niečo takéto stalo len jedinýkrát a ostatní ľudia boli vždy super a milí.

Konečne sa dostávame k tomu, prečo som nadpis dal “prefíkaní”. Do Európy sa teraz sťahujú utečenci a všetci chcú ísť do Nemecka, lebo počuli, že sa tam super žije. A okrem toho im ponúka výhodné STARTER PACKY. Pristáhovalcov do Nemecka začalo chodiť až toľko, že prestávajú mať na nich kapacity. Z tohto dôvodu Nemecko uzavrelo hranice a viac ľudí už púšťať nechce. Uzavreli hlavne hlavné ťahy. Diaľnice a tak. Kde sa mimochodom čakalo vraj aj vyše pol hodinu, lebo kontrolovali autá, či tam nenájdu kakaovníkov. Títo prefíkaní Rakúšania o tom vedeli a zbehli sme z diaľnice a prešli hranice cez nejaké rakúsko-nemecké dedinky a takto sa vyhli kontrolám. Pri nemeckom meste Rosenheim sa chceli vybrať iným smerom a tak sme vystúpili na benzínovej pumpe asi 5 kilometrov od už spomínaného mestečka Rosenheim.

Čím sa viac a viac stmieva, respektíve nastáva čoraz tmavšia a tmavšia noc, začína to byť so stopovaním stále náročnejšie. Po prekročení nemeckých hraníc sme spoznali mentalitu Nemcov. Na pumpe sme sa ich pýtali, či nás zoberú a aj keď mali voľné, povedali, že nezoberú. Ďalšia nevýhoda bola, že sme sa nachádzali na mieste, ktoré neviem z akého dôvodu nebolo veľmi frekventované. A to aj napriek tomu, že to bolo pri diaľnici. Nechodilo tam toľko áut a tým pádom menej oslovených a tým pádom menšia pravdepodobnosť. Nakoniec sme ale narazili na jedného postaršieho vtipného chlapíka, ktorý si umýval kamión.

CELKOM SĽUBNÝ VODIČ KAMIÓNU

Po prihovorení sa kamionistovi sa pýtal odkiaľ sme, tak sme mu povedali, že zo Slovenska. On bol najskôr z Rumunska. Mal asi 60 rokov a po anglicky nevedel skoro nič, tak sme sa dohovorievali lámavou nemčinou miešanou s angličtinou a do toho niečo po rusky.

Pýtali sme sa ho, či ide do Mníchova. On, že nie, že ide len niekam do skladu a tam sa vymení s kolegom a ten ide do Mníchova. Tak my úplne natešení, že sa pohneme z miesta preč. Volal s kolegom a vyzeralo to nádejne. Hovoril, že mu zavolá a posnaží sa to vybaviť. Nám sa dlhšie už nechcelo byť a tak, že ideme s ním. Mimochodom, toto, čo som tu napísal v pár vetách trvalo reálne asi 20 minút, lebo sme sa s ním dorozumievali rukami nohami.

Medzitým ako umýval kamión, sme naňho čakali. Vyzeralo to, že nám chcel veľmi pomôcť s našou situáciou a dal nám nejaké kupóny, nech si ideme vypýtať kávu na benzínke. Tak sme mali kávu zdarma.

Konečne sme sa vydali na cestu. Išli sme asi 10 minút, prehodili pár lámavých slov a odbočili na nejakú cestu druhej triedy. Na ceste 540, človek si musí zakričať. Turudum. Nie stop, to sem nepatrí! Dobre, som späť. Prichádzame do nejakej tmavej dediny. Že vraj Rosenheim so 60 000 obyvateľmi. No neviem, kde sme to boli. Zastavili sme na benzínke, klasika. Chlapík kamionista nám vraví, nech tam počkáme približne pol hodinu, že za chvíľu príde jeho kolega.

Tak sme čakali chvíľku na pumpe. Medzitým začalo snežiť. Bol piatok asi pol desiatej večer a nemecká mládež si chodila na pumpu kupovať spotrebný tovar. Akurát vidíme ako prichádza slúbený kolega, tentokrát Nemec. Tak sa ho pýtame, či môžeme ísť teda s ním. On so svojou sprostou nemeckou hrdosťou na nás pozrie a povie: Nein, nein, nein. No pekne teda. Dobrý blbeček.

Už sme o tom počuli od Rakúšanov, že Nemci nemajú radi stopárov a teraz sme sa o tom presvedčili. Nevzdávame sa a pokračujeme ďalej.

Zvolil som taktiku “Zľutujte sa”. Bolo asi desať hodín večer, husto snežilo a bola zima. Išli sme sa postaviť na nejaké miesto, kde sa dá zastaviť a bude nás dobre vidieť. Našli sme miesto asi 100 metrov ďalej pod lampou a začali sme stopovať normálne palcom hore.

TIP: Kývajte, mávajte, usmievajte sa. Ľudia si vás proste musia všimnúť a povedať: To sú ale awesome stopári, zoberiem ich.

Prešlo pár áut a asi za 5 minút jedno auto v opačnom smere zatočilo k nám, tak sme sa spýtali, či nás zvezú a nasadáme.

TAKTIKA “ZĽUTUJTE SA” ZABRALA

Nasadáme do Oplu. Hovoria nám, že nemohli vidieť ako tam stojíme v tom snežení a v zime. A dokonca sa nás videli v našom smere a vrátili sa pre nás. Milé. Taktika fungovala perfektne. Dali sme klasický stopársky rozhovor, odkiaľ sme, kam ideme a povieme náš doterajší príbeh. Čím ďalej, tým sa to viac a viac nabaľuje, čiže sa dá rozprávať oveľa viac.

Toto bol taký mladý milý párik a viezli nás asi len 10-15 minút. Zaviezli nás na pumpu, z ktorej sa ide hlavne do Mníchova, čiže zlatá baňa hitchhikingu. A ešte aj preto, že tu chodilo asi tisíc áut za hodinu. Fakt veľká premávka. Nevidel som to na dlhé čakanie. Oslovili sme asi 15 áut. Oslovovali sme každého. Natrafili sme na jedného Holanďana, čo by bolo WIN WIN, lebo mali by sme rovno cestu do Luxemburska. Ten mal nanešťastie celé auto zapratané. Škoda. Po asi desiatich minútach sme oslovili dvoch pánov, ktorí vyzerali trošku nerozhodne. Nakoniec kvôli nám vypratali zadné sedadlo a my nastupujeme.

PÁNI Z MNÍCHOVA A NOČNÝ POBYT NA PUMPE

Nastupujeme do BMW X3 a máme namierené k mestu Mníchov. S týmito páňmi sme klasicky kecali o tom kam ideme, odkiaľ ideme a s akými ľuďmi sme zatiaľ išli a čo sa nám všetko stalo. Naša cesta trvala asi 40 minút. Keď sme prišli k pumpe, vystúpili sme z auta a mohlo byť tak pol dvanástej. Na tejto pumpe nebola až taká premávka ako na predchádzajúcej. Bolo tam tak 1 auto. Ale to nás netrápilo. My sme si povedali, že keď prídeme k Mníchovu, dáme si minimálne pol hodinku prestávku a vychutnáme si horúcu voňavú kávu. A tak sa aj stalo. Rozložili sme sa vnútri na jednom stole. Okrem nás tam nikto nebol. Keď nerátam týpka, ktorý sedel pri (ne)výherných automatoch a beznádejne vhadzoval dovnútra mince. My sme si na stole vytiahli papierovú mapu, pozreli cestu, kam budeme ďalej postupovať. Medzitým sa mi nabíjal iPhone. Po asi pol hodinke sme sa vybrali von z prázdnej “kaviarne” a že pôjdeme ďalej.

Prázdna reštaurácia na pumpe.

No len vonku stihlo za ten čas napadnúť asi 5cm snehu. A na pumpe žiadne autá, žiaden odvoz. Prešli sme parkovisku, ale ani jedno auto. Tak sme si povedali, že skúsime stopovať. Prišiel som za jediným človekom, teda dvoma, čo obsluhovali už prázdnu prevádzku a hovorím: “Hi, do you have some cardboard?” Obidvaja na mňa pozerajú pohľadom WTF. Tak skúšam ďalej: “Cartoon, kartón, hard paper”. Na ten hard paper sa chytili a dali mi pár kusov. Sláva.

Na toto som sa pripravil. Fixu som mal. Na kartóny sme napísali ďalšie cieľové mesto a tým bol Stuttgart. Išli sme na koniec parkoviska, kde sa vychádza späť na diaľnicu. Podotýkam, že bola asi polnoc a naďalej husto snežilo. Už mohlo byť tak 10cm snehu. Postavili sme sa teda k diaľnici a na tabuľu svietili baterkou z mobilu. Predpokladám, že nás bolo vidno už z diaľky a autá nechodili rýchlo, keďže bola snehová kalamita. Dúfali sme, že nám niekto zastaví, ale nič z toho. Po 15 minútach sme to vzdali, keďže bola nehorázna zima a mrzli sme.

Vrátili sme sa dovnútra a opäť sa trochu zohriali. Týpek na automate tam bol stále. Rátali sme s tým, že niekto bude tankovať a oslovíme ho, ale bohužiaľ nikto tam celý čas neprichádzal a ak tam raz za čas niekto prišiel, nechcel alebo nemohol nás zobrať. Tento výjazd k diaľnici sme ešte raz zopakovali a hľadali nejaké auto, niekoho, kto by nás zobral do toho Stuttgartu. Inak mohol by som ešte spomenúť, že stopovať na diaľnici je zakázané a keby nás pri tom chytili policajti, mohli by sme dostať peknú pokutu. Ale nebola to zrovna najnebezpečnejšia vec, čo sme na tomto tripe spravili. Nebudem zatiaľ prezrádzať.

Pozrite si, ako husto snežilo. Video spustíte kliknutím na obrázok.

Ani náš druhý výjazd nemal úspech. Ale nevzdávame sa a veríme, že čo chvíľa, to teplo auta a mesto Stuttgart v dohľadne. Je asi jedna hodina v noci a my sme sa usídlili vo vestibule čerpacej stanice. Myslím, že celkom strategické miesto. Hriali tam radiátory, bolo tam príjemne teplo a najlepšia vec na tom bola tá, že sme mali výhľad, či niekto čerpá palivo do auta. A keď náhodou čapoval, hneď sme šli za ním a oslovili ho. Tu nie je priestor pre komfortnú zónu. Keď bolo asi trištvrte na dve, začalo tam chodiť nejak podozrivo veľa áut. Asi štyri autá tam stáli. Tak sme sa každého spýtali. A ešte tam bolo jedno auto, kde sme nevideli vodiča. Najskôr bol niekde v obchode. My sme čakali pri ostrovčekoch, kde sa čerpá benzín a nafta. Keď tu zrazu zozadu počujeme chlapíka ako na nás hovorí: “Hey, do you want to go somewhere? “. My úplne šťastní a plní nádeje. Odpovedáme mu, že by sme radi išli ku Stuttgartu. On hovorí, že ide presne do Stuttgartu, nech ideme s ním. Super. Sám sa nám prihovril a berie nás ďalej.

TMAVÝ KRUPIÉR FITNESÁK

Nastupujeme do striebornej Audiny a vydávame sa na cestu. Začali sme sa rozprávať, klasický pokec kto sme my, kto je on, kam cestujeme, odkiaľ ide on a tak. Bol trochu tmavší, tak som sa ho spýtal, či je z Talianska alebo niekde z juhu. Tipol som dobre a pochádza z ostrova Sardínia. Do Nemecka sa presťahoval pred 8 rokmi. Môžem pokračovať tým, čo robí. Pracuje ako krupiér v kasíne v Rakúsku, ale práca ho že vraj nenapĺňa a chce ju zmeniť. Hovorí, že si hľadá novú. Rozmýšľal nad fitness trénerom a ešte nad tým si založiť franchisu BODY STREET. Je to tréning, pri ktorom vám vraj stačí 20 minút a precvičíte intenzívne celé telo. Je to pre ľudí, čo nemajú čas na klasickú posilňovňu, ale chcú zostať vo forme a udržiavať si zdravú líniu. Pozícia krupiéra mu nevyhovuje, lebo pracuje v noci a cez deň spí a je to preňho depresívne. Chce to spojiť a priviesť si klientov z kasína na cvičenie. Inak pýtal som sa aj odkiaľ ide a povedal, že bol na pokerovom turnaji.

Mimochodom sme celú cestu počúvali hudbu, hlavne hip-hop. Eminem, Dr. Dre a podobné zvučné mená. Bol to super energický týpek a celú cestu sme sa bavili. Išli sme asi 2-3 hodinky. Vonku husto snežilo a bola tam tak trošku kalamita. Nechcel by som byť teraz vonku. Fakt. Po dlhej ceste z Mníchova rovno do Stuttgartu nás talian vyhodil (cháp vystúpili sme) na príľahlej benzínke.

Povedali sme si, že si dáme kávičku na prebratie, chvíľku posedíme a pozrieme, kam budeme nasledovať. Bolo asi 5 hodín ráno. Po krátkom oddychu sme sa vydali von pozrieť, či niekto nestojí na parkovisku. Nejakí potencionálni vodiči. Pár ich tam bolo, tak sme ich jedného po druhom oslovili, ale väčšinou sa vystrašili, keď sme im zaklopali na okno. Nič z toho nebolo a vrátili sme sa späť k tankovacím automatom. Raz za čas nejakí ľudia prišli, ale nikto nás nechcel zobrať. Proste Nemci. Už sa nám aj overilo to, čo sme počuli. Presunuli sme sa teda dovnútra a vymysleli sme rozumnú taktiku. Keď niekto

natankuje, automaticky pôjde dovnútra a príde palivo zaplatiť. Keď bude odchádzať od pokladne, odchytíme si ho a spýtame sa ho, či nás zoberie. Veľmi sa nám nedarilo a nechodilo tam ani veľa ľudí. Veď kto o pol piatej / piatej chodí po vonku. Po nejakom čase sme oslovili jedného mladíka, bol to rumunský kamionista. A ten s tým nemal problém nás zobrať a to aj napriek tomu, že to majú zakázané.

MLADÝ RUMUNSKÝ KAMIONISTA

Je asi pol šiestej ráno a my nasadáme do kamióna s rumunským chlapíkom. Hneď na prvý pohľad ma niečo pri vstupe do kabíny zaujalo. Mal tam úplné čisto. Do kamióna nechodil do konca ani s topánkami. Šľapky si pri vstupe vyzul a v kamióne sa pohyboval zásadne bosý. Ja som sa trochu natiahol na posteli, čo bola vzadu. Vyrazili sme a začali sme sa s ním rozprávať. Po anglicky veľmi nevedel. Len niečo po nemecky, ale šlo to. Pochádza z Rumunska, má len 22 rokov a do Nemecka prišiel za účelom si zarobiť peniaze a pomôcť rodine. Ale najradšej by sa vrátil späť do Rumunska. Pracoval pre nejakú firmu a mal namierené do Karlsruhe. O tom meste až za chvíľu. Hovorili sme, že máme namierené do Luxemburska. Zistili sme, že títo Rumuni sú veľmi milí a ochotní a chcú pomôcť. Začal volať a pýtať sa svojich kolegov kamionistov, či nás niekto nezoberie do Luxemburska rovno, keď tam majú cestu. Skúšal, ale nič sa neujalo a nepodarilo sa mu to, lebo nikto to nechcel riskovať, lebo ako som už spomínal, je to zakázané. A oficiálne môžu byť v kamióne len dvaja. Tak po nejakom čase sme dorazili už do spomínaného nemeckého mesta Karlsruhe. Zastavili a zaparkovali sme pri nejakom veľkom supermarkete, kde s kamiónom niečo šiel doviezť. Vystupujeme, poďakujeme a vydávame sa ďalej. Je 6:45 a prekvapivo je stále tma.

KARLSRUHE

Je 6:45 ráno. V Nemecku je ešte stále tma. Mesto Karlsruhe je blízko nemecko-francúzskych hraníc. Mali sme plán pokračovať v ceste a doraziť tam čo najskôr. Ďalšie cieľové mesto bolo Landau a potom Pirmasens. A takto pokračovať až do Luxemburska. So sebou sme mali aj papierovú mapu, ale potrebovali sme najšť výpadovku na Landau, takže tá bola nepoužiteľná. Ešte vďaka za moderné technológie. Tak som vytiahol iPhone, zapol internet v Nemecku, otvoril Waze a našiel cestu. Bolo to asi pol hodinu cestou pešo. Keď sme tam dorazili, napísali sme na kartón Landau a kývali na ľudí nech si nás všimnú a zoberú nás so sebou. Stojíme, kývame, stojíme, kývame ale nič sa nedeje. Nikto nezastavoval a všetci len blbo na nás čumeli. Proste Nemci. Aj sme sa postavili k semaforu a keď bola červená, kloпали sme ľuďom na okná a pýtali sa ich, či nás vezmú. Nič z toho. Po asi 45 minútach sme to vzdali a povedali si, že vymyslíme niečo lepšie. Už bolo asi 8 hodín, možno pol deviatej a my stále kysneme v Karlsruhe. Ďalší plán bol ísť späť k supermarketu. Snáď tam už budú nejakí ľudia. Boli. A tak náš plán bol hľadať ŠPZ rovno z Luxemburska, lebo tí ľudia by šli určite späť. Prešli sme celé parkovisko. Tam aj naspäť. Nič. Mali sme ďalší výmysel. Išli sme k ceste, kde sa odbočuje na diaľnicu. Naši súperu už trčali niekde v Mannheime. Zmenili sme teda smer z Landau a chceli ísť do Mannheimu a odtiaľ do Luxu. Samozrejme kartónový obdĺžnik s nápisom nemohol chýbať.

No stojíme tam už asi hodinu. Stále nič. Samozrejme sme sa ich snažili zaujať aj kývaním. Niektorí sa usmiali a odkývali, ale nezobrali nás. Aj keď väčšina len tak prešla okolo nás. Bolo asi pol jedenástej a nás to už celkom štvalo. Bol tu ďalší plán. Ísť na pumpu, ktorá ale bola na takej mestskej ceste, tak sme si mysleli, že tam nebude chodiť až toľko ľudí z iných miest. Pre-sun nám trval zas nejaký čas. Niečo krátko pred jedenástou sme tam boli a začali sme sa pýtať ľudí, čo tankovali alebo sa len zastavili na pumpe niečo kúpiť. Prvých pár ľudí nič. Zbadali sme dvoch týpkov, čo akurát prišli, tak sme šli za nimi, že ich oslovíme. Chceli sme ísť do Mannheimu a oni, že idú do Offenburgu, čo bolo na opačnej strane, ako sme plánovali ísť. Ale čas

robí svoje a už sme v tom prekliatom meste nechceli po tých štyroch hodinách stráviť ani jednu ďalšiu minútu. Kašleme na Mannheim. Dámy a páni, zmena plánu. Ide sa do Offenburgu.

BRATIA Z OFFENBURGU

Tak nasadáme do Seatu a máme smer Offenburg. Zabudol som poznamenať, že títo chlapíci šli dvoma autami. Jedným Seatom a druhá bola Audinka. Po chvíľke klábosenia s chalanom sme sa dozvedeli, že ten druhý je jeho brat a Audinku má asi 15 minút, keďže ju v Karlsruhe bol kupovať. Pekné autíčko, čo vám poviem. Chalan mal asi 22 a študoval nejakú školu zameranú na autá - inžinierstvo. Celkom dobre sme sa porozprávali, vymenili facebooky. Cesta netrvala dlho, možno tak pol hodinu, maximálne hodinu. Bavili sme sa o cestovaní a tak, veď to poznáte. Pýtali sa nás, že kde nás majú vysadiť. Naša najlepšia skúsenosť bola s benzínovými pumpami, tak sme im povedali tak. Vyhodili nás na benzínke na okraji Offenburgu a povedali, že to bude asi najlepšia možnosť pre nás.

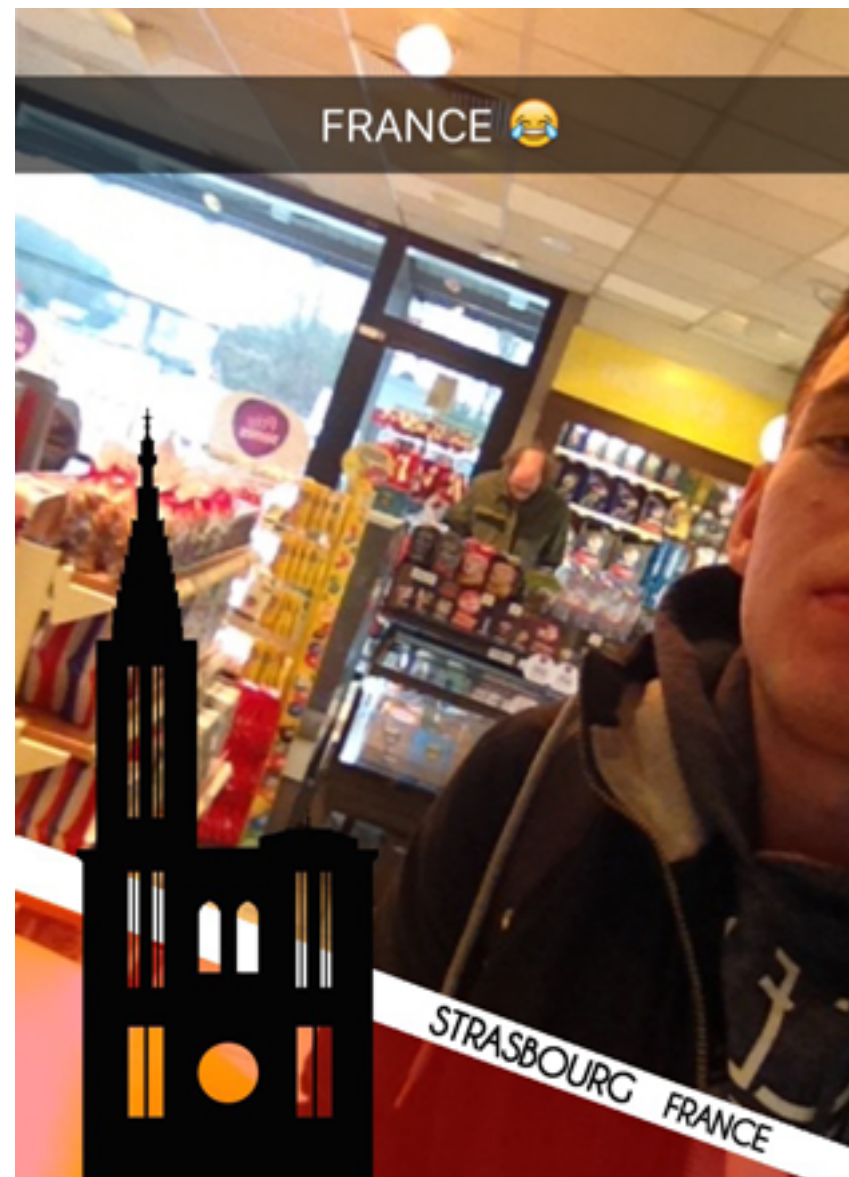
Vystupujeme a hneď začneme na pumpách oslovovať ľudí s tým, či nejdú do Štrasburgu. Pár ľudí sme oslovili. Na tejto pumpe sme strávili asi 15 minút, ale nič, čo by nás odviezlo. Prešli sme trochu cesty, ale nič nikde. Žiadne zaujímavé miesto pre stop. Vrátili sme sa k pumpe a skúsili ešte pár ľudí. Nikto nič. Tak sme si povedali, že pôjdeme niekam inam, kde ľudia idú na 90% do Štrasburgu. Prešli sme asi 300 metrov a povedal som, že skúsime stopovať ľudí s francúzskymi ŠPZ. Moja neveriaca a skeptická spolucestovateľka už po dlhých časoch, čo sme stopovali s ceduľkou a nikdy nám to nevyšlo povedala, že toto je blbosť a nemôže to fungovať. Ja, ako večný optimista, som povedal, že pôjde a nakreslil som už na veľmi popísaný kartón F-ko v krúžku. Pardón, v elipse. Trvalo tak 30 sekúnd a v strede cesty nám zastavuje krpaté auto. Ostatní za ňou nevyzerali najšťastnejší, ale tí nás nezaujímali. Zoznamujeme sa so ženskou v aute a nasadáme.

FRANCÚZKA A DIEŤA

Zastavili sme ženu, ako už som spomínal s francúzskou ŠPZ. V aute žena nebola zďaleka sama. Mimochodom bola to nejaká malá Dacia alebo také niečo. V aute na zadnej sedačke s ňou sedelo malé dieťa, možno 2-4 roky. Okrem ženy a dieťaťa bol ešte v aute nehorázny neporiadok, ale fakt že bordel. Francúzka nás neviezla dlho, možno len 20 minút. Môžeme si pripísať na zoznam ďalšiu krajinu, ktorú sme počas cesty navštívili a to je Francúzsko.

Išli sme okolo/popri Štrasburgu, ale neboli sme v ňom. Tam sa tiež inak niekedy plánujem pozrieť. Ženská nás vysadila na pumpe už vo Francúzsku. Skočíme si na WC, ktoré je už oproti predchádzajúcim dvom zadarmo, pripojím sa na WiFi, ktoré je taktiež už zadarmo, len pozriem maily, správy, uploadnem video na facebook a pokračujeme ďalej.

Medzitým sa dozvedám, že naši súperi sú už za hodinu v Luxembursku, tak to vyzerá tak, že vyhrali. No nič. Hovoríme, že dáme turbo režim a chceme tam byť už aj my. Vidím akurát nejakého týpka, ktorý je veľmi čudne oblečený (menžestráky, polobotky a šuštia-

Half-face selfie. Vzadu môžete vidieť náš ďalší odvoz.
Oldschool Talian alias Ondřej Hejma.

ková bunda). Dávam šprinty, lebo už vidím, ako sa blíži k svojmu vozidlu. Pýtam sa ho, či ide do Metz alebo Luxemburska. On odpovedá, že cestu má do Belgicka a ide cez mesto Luxemburg. Voľba je jasná. Už sa len pýtame, či nás zoberie a hneď nastupujeme do auta.

Video v aute oldschool taliana. Pre prehratie kliknite na obrázok.

OLDSCHOOL TALIAN

Už sme v aute. Chcel by som sa trošku rozpísať o tom, prečo som zvolil nadpis Oldschool talian. Takže ako som už písal, na prvý pohľad už vyzeral trochu “weird”. Mal na sebe menžestráky, šuštiakovú bundu a nejaké polobotky. Mal niečo vyše 40 rokov. Bol celkom vysoký, na hlave mal dlhé vlasy a hore plešinku ako Ondřej Hejma. Môžete si ho vygoogliť. Myslím teraz

Ondřeja. Ďalej mal 21 ročné staré Volvo combi. Išiel z Talianska za kamarátom do Belgicka. Keď sme sa ho pýtali, prečo ide autom, odpovedal, že lietania sa bojí.

Angličtina mu nerobila problém a to aj napriek tomu, že bol z Talianska, tak sme sa s ním celú cestu rozprávali. Rolu rozprávania sme si vymenili, keďže doteraz som sa s odvoz ľuďmi bavil väčšinou ja, lebo som sedel vpredu. Spolucestovateľka sa s ním dala do reči a celkom si rozumeli. Ja som sa oprel o okno a pozeral na stále meniacu sa krajinu a už na mňa pomaly padala aj únava, keďže som vyše 24 hodín nespal. Rozprávali sa o umení, hudbe a tak ďalej. Mimochodom, keď už sme pri tej hudbe, počúval takú hudbu, ako je asi v Pánovi prsteňov alebo v Hobitovi. Ale mal aj moderné veci. GPSku a iPhone. Ale inak celkom zvláštny týpek.

S ním sme šli približne dve hodinky a Francúzska krajina sa neustále menila. Chvilku bola zasnežená, ale prešli sme pár kilometrov a vôkol boli len zelené lúky. A potom zase sneh. Po niečo vyše dvoch hodinách sme sa blížili na cieľovú rovinku. Vchádzame do krajiny s najvyšším priemerným platom v Európe a mierime do hlavného mesta tohto malého štátu. “Kde vás vysadím?” - pýta sa Talian. My odpovedáme, že chceme ísť do Luxemburgu a on, že tam priamo nejde. Tak reku nech nás vyloží čo najbližšie k nemu. Náš Ondřej Hejma to trochu prepískol a odviezol nás

Hlavička makovička.

pár kilometrov za Luxemburg na diaľnicové odpočívadlo. Lúčime sa s týmto milým chlapíkom a vysadáme.

Teraz si uvedomujeme, že my potrebujeme ísť opačným smerom. Na druhú stranu. Ideme k diaľnici a čakáme na vhodný moment k prebehnutiu. Vidíme, že nič nejde tak rýchlo šprinty cez prvé dva pruhy. Preskakujeme tú betónovú zábranu, ktorá rozdeľuje smery. Autá na nás síce trúbia, ale je to naša jediná možnosť. Dávame šprinty aj cez druhé dva pruhy a sme na opačnej strane. Beh cez štvorprúdovú diaľnicu máme za sebou a ja si v klude môžem odškrtnúť túto vec v TO DO LISTE. Keď sme sa dostali konečne na druhú stranu k odpočívadlu, za radom oslovujeme ľudí, či nás zoberú do Luxemburgu. Len tak mimochodom, bolo tam celkom dosť snehu. Áut tam síce bolo veľa, ale nikto, kto by tam šiel. Asi po pätnástich minútach natrafíme na párik so psom a nasadáme.

CIEĽOVÁ ROVINKA S HOKEJISTOM

Nasadáme k dvojici v stredom veku. Žena so sebou niesla malú čivavu. Chlapík mal šiltovku NHLky a vyzeral ako hokejista. Proste mal taký štýl a vyzeral tak. Mimochodom, viezli sme sa v Dodge Nitro. Cesta trvala asi 10 minút. Mali sme sa s druhou dvojicou stretnúť v McDonalde na námestí v centre Luxemburgu - Place d'Armes. Tento párik išiel rovno do centra, tak sme šli s nimi a dokonca nám aj ukázali, kde sa toto námestie nachádza. Rozlúčili sme sa s nimi a išli nájsť našich dvoch ďalších spolucestovateľov.

LUXEMBURG

Konečne sme došli do cieľa. Síce sme neboli prví, ale sladký pocit vo forme dosiahnutia cieľa sme mali. Stretli sme sa s našimi

spolucestovateľmi v McDonalde, odkiaľ sme išli hneď preč. Prešli sme si mesto Luxemburg, ktoré nie je až tak veľké, teda aspoň centrum. Navzájom sme si porozprávali, čo sa nám stalo, ako sme cestovali, s kým sme cestovali, veď takéto reči, o čom sme sa mohli rozprávať, si môžete domyslieť aj sami.

Dali sme sa na minitour po meste, pozreli nejaké námestia, pamiatky, pekné budovy a šli si sadnúť. Po ceste sme boli celkom vyhladovaní a potrebovali sme naplniť naše žalúdky. Našli sme také štýlové posedenie a keďže stávka znela tak, že ktorá dvojica príde do Luxemburgu druhá, platí prvej dvojici pivo, tak sme platili. Ja som si dal aj hamburger. Dostal som klasickú zemľu s mäsom, ktoré bolo ale dosť suché a nebolo tam žiadna omáčka ani nič. K tomu bola kapusta, kukurica a ešte nejaká zelenina. No neviem kam som sa to dostal, ale nebolo to nejak dobré. Ako keby robil ten burger nejaký vegán. Ale zdravé to každopádne bolo, až na tú zemľu. Tam sme chvíľku posedeli, pozreli prípadné ubytko na večer, porozprávali a pokračovali v prehliadke mesta.

Ak ste videli mesto Luxemburg aspoň na fotkách, tak viete, že sú tam také mosty z jednej strany mesta do druhej. Pod mostom sú normálne domy a ešte park. Ten most bol fakt dosť vysoký. Okrem toho, keďže sme boli v Luxemburgu v januári, tak na celom moste bola námraza. Čiže na moste, poľadovica bola azda všade. Šmýkalo sa, čo vám poviem. Aj keď musím povedať, že odtiaľ bol fantastický výhľad. Išli sme do časti za mostom, kde boli moderné budovy, spoločnosti. Pofotili, pokochali sme sa a začalo sa už pomaly stmievať. Tak sme obrátili smer cesty a šli späť. Nejakú chvíľu sme sa ešte potúlali po meste, keď už sme v tom Luxemburgu.

A teraz dámy a páni, nasleduje krátka galéria fotiek z Luxemburgu.

Námestie v Luxemburgu

Vstup na most v Luxemburgu

Most, ktorý spája časti mesta

Pohľad z druhej strany

Druhá část mesta

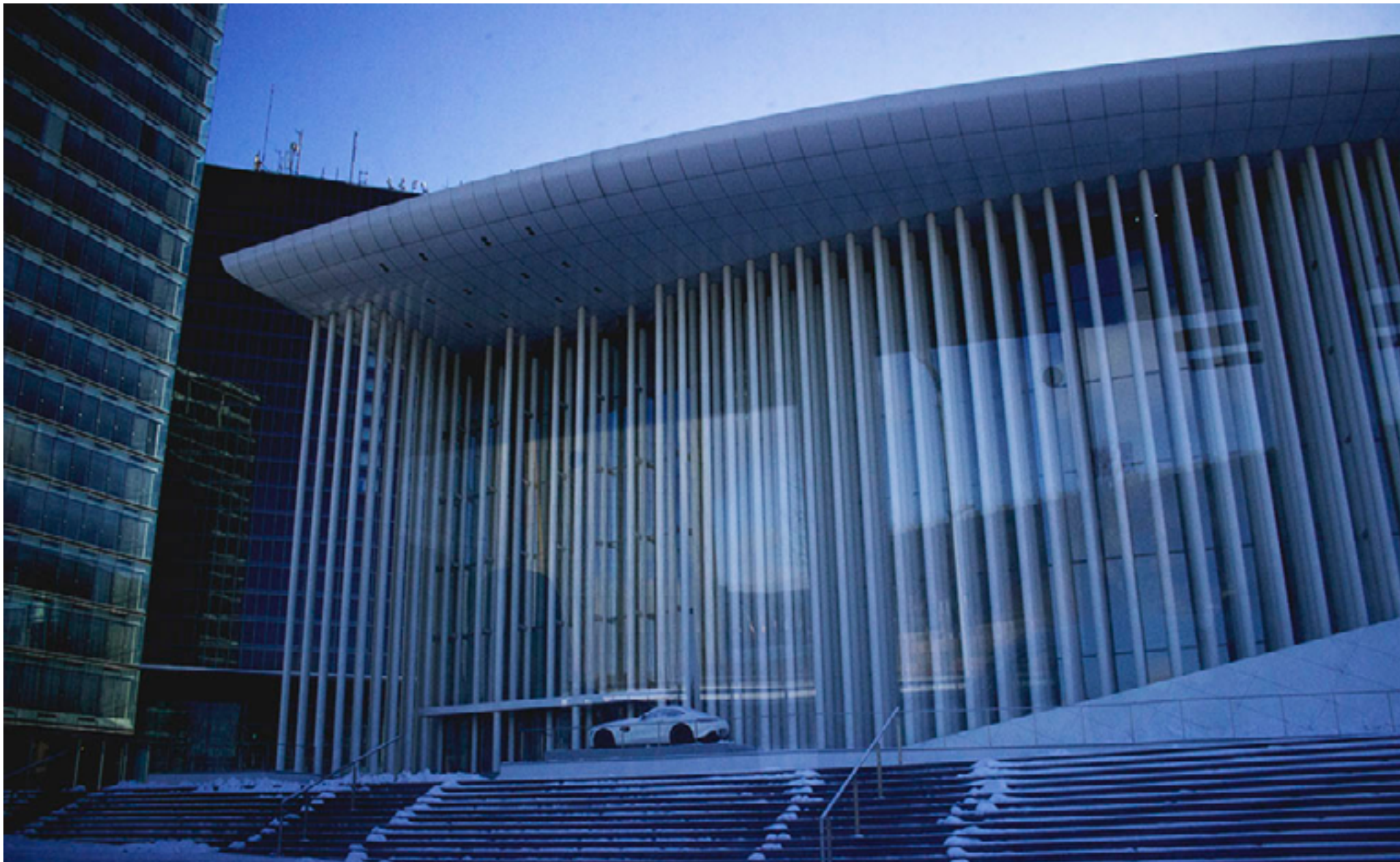
Semafor pre cyklistov

Posledná fotka mosta. Sľubujem.

Vežička

Biele kráľovstvo

Domčúrik

Nočný Luxemburg

Donald Trump

Parkovanie na tesnotku

Plán bol nasledovný: nájsť cestu na nemecké mesto Trier, stopnúť niekoho a ubytovať sa v Nemecku a to hneď z niekoľkých prostých dôvodov: ubytovanie je tam lacnejšie a je to smer, ktorým by sme sa ďalej v ten deň uberali.

Dali sme sa teda do práce. Hľadali sme smer, ktorým by sme sa dostali na výpadovku na Nemecko. Popýtali sme sa miestnych a pomaly nasledovali cestu. Prišli sme k nejakej ceste, ktorá mala ísť tam, kam sme potrebovali. Premiešali sme si dvojice, čiže teraz som mal druhú spolucestujúcu. Začali sme stopovať pri semafore, ale nič. Stopovali sme na každej časti cesty, stále nič. Išli sme na parkovisko, ktoré bolo poblíž. Tam sme ale nenašli nikoho, kto by šiel do Nemecka. Vrátili sme sa teda trošku späť s mojou novou spolucestovateľkou a začali sme stopovať pri semafore, kde by bolo dosť času aj na nastúpenie.

Mimochodom sme mali tabuľku s nápisom TRIER, ale nebolo to poriadne už vidieť, tak sme si povedali, že pôjdeme zohnať nový kartón. Všimli sme si pár metrov na opačnej strane cesty čínsku reštauráciu, vošli sme dnu, pozdravili sme a pýtam si po anglicky kartón. Číňanka vôbec nevedela, čo chcem. Skúšal som rôzne výrazy ako: Cardboard, Cardboard paper, Hard paper, ale nakoniec zareagovala na slovo Kartón a do ruky mi podala kartónovú tabuľku. Poďakovali sme a vyšli späť do džungle stopu. Po celkovo asi dvoch hodinách vymýšľania nových miest a spôsobov nás to omrzelo a povedali sme si, že treba razantne zmeniť naše miesto. Celkom vhodným miestom sa nám zdalo letisko. Našli sme teda zastávku a linku, ktorá tam chodí. Ľudí sme sa pýtali, ako je to s lístkami, ale po anglicky moc veľa nevedeli. Jedna baba na mňa spustila plynulú francúzštinu. Ja ako človek, čo sa na strednej francúzštinu učil pár rokov, som niečo pochopil, ale nakoniec sa nám prihov-
orila pani, ktorá nám povedala, že lístky sú v sobotu zadarmo. Pecka. Čakáme teda na najbližší autobus a nastupujeme. Po pár zastávkach v luxemburskej MHDčke sme sa ocitli na medzinárodnom letisku Luxemburska. Nevyzeralo to na úspech. O 9 večer tam bolo asi 5 áut. Šanca skoro nulová. Dnes sme to už na Trier nevideli a tak sme si povedali, že teda prespíme v Luxemburgu. Na letisku sme si na WiFinke zaboookovali hotel cez [booking.com](https://www.booking.com) celkom blízko centra. Vyšiel nás dokopy s ka-

marátkou asi 70€. Zbalili sme sa teda z letiska a padáme zadarmo MHDčkou späť do mesta. Stretli sme sa s druhou dvojicou, ktorá tiež nezohnala nikoho, kto by ich odviezol do Trieru. Povedali sme im, že sme si zbookovali hotel a urobili tak aj oni. Nanešťastie v tom hoteli, kde sme boli my už nemali ďalšiu voľnú izbu a tak si museli booknúť iný hotel. Porozprávali sme sa ešte a hybaj na hotel.

Keď sme našli hotel, ubytovali sme sa a že sa ideme osprchovať, ale čo by človek nečakal, v hoteli bola nejako delená sprcha na chodbe a práve sa tam sprchovali Kórejci alebo akí obyvatelia Ázie to boli. Po asi 15 minútach im tam klopceme, nech už idú von. Ale ten drzý Kórejec nám odklopil naspäť. Po asi polhodine Kórejci vyšli a sprcha bola konečne voľná. Hodili sme sprchu, dali nabiť baterky a vychillovali sa po náročnej ceste.

Je nedeľa ráno. Budík sme si nastavovali, aby sme spali aspoň tých 7-8 hodín. Poviem vám, že tak dobre som sa už dávno nevyspal. Ale nie je to až tak nečakané, keďže som nespál približne 36 hodín vkuse. Možno to je aj môj rekord. O 9 sme mali mať dole raňajky. Zjedol som toho asi za troch, ale to pri mne nie je nejako výnimočné. Veď posúďte sami, pripájam fotku. Mňam.

Raňajky. Bolo toho ešte oveľa viac.

Po výdatných raňajkách sme šli späť hore na izbu, kde sme si zbalili tých pár švestek a vyrazili na

cestu. Plán bol nasledovný, teda bol taký istý ako deň predtým. Urobili sme si ešte prechádzku mestom, ale trošku sme zabľúdili v uličkách. Neľutujem to. Videli sme fakt pekné domčeky, zákutia a to mesto dýchalo takou vyspelou atmosférou. Po tejto minitour sme nasadli na free MHDčku a smer letisko.

Letisko v Luxemburgu, odkiaľ sme stopovali do Nemecka.

S DVOMA BLONDÍNKAMI V KABRIOLETE

Keď sme dorazili na letisko, postavili sme sa s za kruhový objazd, ktorý smeroval na diaľnicu. Tu autá nezastavovali, tak sme museli napísať na tabuľku TRIER a stopovať s tabuľkou. Okolo nás prešlo celkom dosť áut, ale mnoho z nich bolo plných, keďže brali ľudí, čo akurát prileteli. Po asi pätnástich minútach okolo nás prešla jedna Audina a pozerali na nás a v očiach

som im videl, že nás chcú zobrať, ale išli ďalej. Stáli sme tam asi 10 minút, čo nie je vôbec dlho ako stopovací čas. Prešlo pár áut a my sme stále čakali na odvoz do Nemecka. Po asi piatich minútach vidíme, ako sa Audi vracia späť. Vedel som, že sa vrátia. Dve mladé blondýnky Nemky v Audi A3 Cabrio. Nasadáme a vyrážame. Boli trochu staršie od nás. Celú cestu sme kecali. Dupli na to, čiže sme opustili Luxembursko v priebehu pár minút. O nejakú polhodinku sme už boli v Nemecku, presnejšie v Trieri. Vystúpili sme pri McDonalde a stretli ďalších stopárov, ktorí išli do Budapešti až zo Škótska a boli traja. Dvaja chalani, jedna baba. Rozprávali sme sa s nimi a že už cestujú tri dni vkuse. Celkom im to nevychádzalo. Tri dni na cestách a sú ešte len v Nemecku. V Trieri už s tabuľkou stoja hodinu. Tiež mali súťaž s druhou skupinkou, ale dozvedeli sme sa, že tá už v Budapešti je. Po krátkom pokeci so stopármi sa s nimi lúčime a ženieme sa dopredu. Hneď 20 metrov od nich bola pumpa a vieme, že pumpy sú naše. Pýtali sme sa dokopy asi 10 ľudí, či idú na Nodhafen. Väčšinou to boli len miestni, čiže išli len natankovať. Asi 10 minút od príchodu sme zbadali, že na pumpe zastavil pán, ktorý mal niečo po 50ke. Taký slušný manažér. Išiel si niečo na benzínku kúpiť a keď šiel späť, pribehol som k nemu a pýtam sa ho, či ide do Nodhafenu a on: Čo? Kam? Pýtam sa ho teda, či ide na autobahn a kam teda ide. On, že do Stuttgartu. Jóó. A môžeme ísť s vami? On, že samozrejme, prečo nie.

MANAŽÉR, SPEAKER A FITTIPALDI

Pán nám urobil poriadok na sedadlách, aby sme si mohli sadnúť a nasadáme do Audi A6 Avant. Po chvíľke rozprávania sme sa dozvedeli, že to nieje manažér, ale riaditeľ insurance firmy a vyjednáva podmienky s firmami ako Audi a podobnými, ktoré majú zväčša 1000-10000 zamestnancov. S týmto podnikateľom sme sa veľa rozprávali ako o podnikaní, tak aj o živote, športe a cestovaní. Prezradil, že na dovolenku chodí do klubových rezortov, kde si zaplatí okolo 1000€ na týždeň, čo nie je veľa a v cene už má všetko. Letenky, hotel, jedlo, golf atď. Stretávate sa tam s ľuďmi z podobného prostredia a naberáte kontakty na biznis. Hráte s nimi golf, máte program a o všetko postarané. Lokácie sú napríklad Maroko, Maldivy, Španielsko, ale aj

zimné rezorty, v Švajčiarsku, Taliansku. Volá sa to Robinson Club. Má dve deti, dcéra študuje cestovný ruch a syn má zaujímavé povolanie. Je someliér v Düsseldorfe v jednej z najlepších reštaurácií v Nemecku. Že vraj pozná víno (značka, oblasť, rok) podľa chuti. Celkom neuveriteľné. A prečo som tohto človeka nazval Fittipaldi? Určite viete, že na niektorých úsekoch diaľnic v Nemecku je rýchlosť neobmedzená. Tento pán si to valil aj 230km/h. Ale na druhej strane boli úseky, kde sa muselo ísť 100km/h. Ak by ste takto nespravili, boli tam kamery a tie by vám automaticky poslali domov obrázok so sumou. Bye bye. A kam vlastne tento riaditeľ mal namierené? Išiel do Stuttgartu na školenie, kde mal školiť 25 ľudí ako pracovať a čo robiť pre to, aby boli úspešní. Po nejakých dvoch hodinách nás vysadil na pumpe pri Stuttgarte. Fakt príjemný pán. Rozlúčili sme sa, zaželel nám všetko dobré a my ideme ďalej.

Inak celkom sa chumelilo. Na benzínke sme chvíľu pobudli, ale povedali sme si, že dáme rekord a chceme ísť ďalej. Riaditeľ nám povedal, aké ŠPZ máme hľadať, keď chceme ísť smer Mníchov. Pár ľudí sme sa spýtali a asi po 10 minútach sa pýtame jedného tmavšieho človeka, ktorý nám síce veľmi nerozumie, ale hovorí, že München Ja, Ja, Ja.

Snežilo o sto šesť

CIEĽAVEDOMÝ RUMUN

Nastupujeme do Ford Mondea a v aute nie sme sami iba s Rumunom. Na zadnom sedadle v sedačke spal jeho syn. Mohol mať asi tak dva až štyri roky. Toto bol tuším tretí Rumun, s ktorým sme cestovali. Po chvíľke debatovania sme zistili, že po dvoch Rumunoch kamionistoch tu máme tretieho. Po anglicky síce až tak dobre nevedel, ale dorozumeli sme sa zmiešavaním jazykov, ako to už u týchto býva zvykom. Celú cestu si s manželkou, ktorá ho čakala doma posielal hlasové správy. Po asi 20 minútach cesty zastavujeme na diaľnici, hlásené čakanie 40 minút. Dopravná zápcha po nemecky = stau. Upchaté cesty, respektíve diaľnice boli kvôli snehovej kalamite. Ved' v januári nič nezvyčajné. Rumunský odvozca si posielala nepretržite s manželkou hlasové správy a vyzerá zbrklo. Po nejakom čase sa Rumun trochu rozhovoril a snažil som sa s ním debatovať tak, aby ma pochopil. Keď nejaké slovíčko nevedel po anglicky, snažil som sa mu to preložiť do nemčiny, taliančiny alebo francúzštiny s nádejou, že to bude fungovať. A čuduj sa svete, fungovalo. Dozvedel som sa od neho, že toto nie je prvá krajina, kam vycestoval za prácou. V rokoch 2000 - 2008 býval a pracoval v Španielsku. Španielčinu sa asi rýchlo naučil, keďže aj to je románsky jazyk. V rokoch 2008 - 2010 bol späť v Rumunsku a od 2010 až doteraz býva a pracuje v Nemecku. Má tu prácu, manželku aj dieťa. Pracuje ako kamionista, ale to som už spomínal.

Takisto rozprával o začiatkoch v Nemecku. Keď prišiel do krajiny piva a kvalitných áut, tak pol roka žil v prenajatej izbe a učil sa nemčinu. Pol roka. Nemčinu v Nemecku potrebujete vedieť, lebo bez nej sa nezamestnáte.

V Nemecku snehová kalamita, tak sme sa pohybovali rýchlosťou.. Počkať. Nepohybovali. Rumun potom nejako zle odbočil a mierili sme až za Mníchov. Lepšie pre nás. Vysadil nás na motoreste za Mníchovom. So spolucestovateľkou sme si povedali, že si dáme nejaké jedlo. Bolo asi 9 hodín večer. Dal som si takúto nálož.

Komentár netreba. Mňam.

MANAŽÉR LIDLA

Nastupujeme už do tretej Audiny, tentokrát to bola tuším A4 Avant. Tretia Audi zo štyroch áut. Vodič prekvapivo vedel dobre po anglicky. Po nejakom čase, čo sme debatovali prezradil, že je manažérom Lidlu, ale nejakým vyšším. Po anglicky vedel

Po večeri sme chceli ísť ďalej a pokračovať v ceste touto svetelnou rýchlosťou. Vyšli sme teda pred motorist a hľadali ľudí na odvoz. Bola tam dvojica bratov Čechov, ale tí šli na opačnú stranu na Innsbruck. do Talianska. My sme potrebovali ísť smer Rakúsko a potom Slovensko. Pýtali sme sa pár ľudí, ale všetci šli opačnou stranou na lyžovačku. Po asi 15 minútach sme uvideli prichádzajúce nové auto s ŠPZ S ako Salzburg. Chalan ešte ani nevystúpil z auta a už sme mu klopalo na okno. Veď čo, keby náhodou odišiel. Ako sme mu zaklopali, spravili sme mu šok, lebo nás nevidel a vystrašil sa. Spýtali sme sa ho, či ide do Salzburgu. On, že áno. Tak sme sa spýtali, či môžeme ísť s ním a on, že jasné. Ďalšie “čakanie”, ktoré sme mali zmáknuté za 15 minút. On sa šiel ešte najesť, tak sme šli s ním a počkali, kým sa naje.

dobre pre to, že pár rokov pracoval v Írsku. Taktiež pre Lidl. Dozvedeli sme sa aj celkom zaujímavé fakty o tomto obchode. Napríklad, že chcú v najbližšom období expandovať do USA a konkurovať Walmartu. Dobre sme sa s ním porozprávali o cestovaní, ale aj o strave, jedle, zvykoch. Bola s ním celkom sranda. Zapájal som sa ja a aj moja spolucestovateľka. Obidvaja vieme slušne anglicky, keďže ja som bol v USA 4 mesiace a ona dokonca až rok. S týmto menežerisom sme šli až na rakúsko-nemecké hranice, ktoré sú blízko Salzburgu.

Po vystúpení sme zbadali jeden Touran so slovenskými ŠPZ, tak sme zaklopali na okno, tetka sa vystrašila a vyskočila skoro z kože. Pootvorila okienko a spýtala sa, čo chceme. My sme pekne pozdravili a spýtali sa, že či nás nezoberie na Slovensko. Tetka drzo odvetila: Nie, nezoberiem. No čo. Pokračovali sme ďalej. Popýtali sme sa pár ďalších ľudí. Mohlo byť asi tak pol dvanástej v noci. Po krátkej prechádzke po parkovisku sme zbadali dve stojace autá so slovenskými ŠPZ. To by bola WIN situácia. Majiteľov sme ale nevideli. Tak sme šli dovnútra, kde bol McDonald a nejaká kaviareň. Ako tak sedíme, počujeme jazyk slovenský. Pri stole na kávičke sedia dvaja Slováci. Chvíľku ich počúvame a čakáme, kedy pôjdu preč. Asi za 5 minút odchádzajú, tak hneď za nimi bežíme a pýtame sa, či nás zoberú. A oni, že fajn. Jó! Tak cesta na Slovensko by bola. Jeden išiel jedným autom a druhý druhým. Jedno auto bolo ešte na prevozných značkách. Tým sme išli.

CESTOVATEĽ, UMELEC A BOHÉMSKY ŽIVOT

Nasadáme do Mercedes Benz S s trojlitrovým dieslovým motorom. Bol to veľmi zachovalý kúsok z roku 1996. Legendy vravia, že je to najspoľahlivejší motor na svete. A to isté vravel aj tento týpek. Dovážal si ho tuším z Belgicka. Teraz sa vracal z Mníchova z nejakých vybavovačiek. Bol v strednom veku, podnikal, ujal sa na všelijaké dobrodružstvá, srdcom umelec. Začali sme sa rozprávať o cestovaní a on mal o čom rozprávať. Napríklad o tom, ako precestovali Ukrajinu a náhodou sa dos-

tali na cudziu svadbu, kde dva dni oslavovali. O svojich ukrajinských kamarátoch, ktorí vždy, keď prídu na návštevu donesú chutnú vodku. Nie tie, ktoré máme na Slovensku. O tom ako je na Ukrajine lacno a dajú sa tam zažiť neskutočné dobrodružstvá. O tom, ako sa jeho kamarát stavil s ďalšími, že sa dostane do Indie za 100dolárov. O tom, že do starých dieslov môžete dať aj slnečnicový olej a bez problémov bude jazdiť. O láske k autám. Znova o zážitkoch z cestovania. Proste rozprávali sme sa veľmi dlho. S týmto doslova týpkom sme šli cez celé Rakúsko a doviezol nás až domov, za čo mu veľmi ďakujeme. Oni mali ešte dlhú cestu až na východ Slovenska.

8 TIPOV AKO STOPOVAŤ

1. Najlepšie je stopovať muž so ženou, respektíve chalan s babou.
2. Stopujte najlepšie dvaja, keďže viac miesta v autách väčšinou nebýva.
3. Stopujte na frekventovaných miestach, kde sa striedajú ľudia. Veľa ľudí.
4. Namiesto stopovania s tabuľkou choďte za ľuďmi a spýtajte sa ich, či vás zoberú. Nemáte čo stratiť, len získať.
5. Najlepšie sa nám osvedčili benzínové pumpy.
6. Majte so sebou papierovú mapu, poprípade GPS (aj v mobile).
7. Ak už stopujete s tabuľkou, majte tam napísané miesto, ktoré každý pozná a nech je na tabuľke dobre vidieť.
8. Snažte sa premiestňovať hlavne cez deň, keďže v noci je to oveľa náročnejšie.

ZÁVER

Ak by som mal v skratke zhodnotiť tento stopovací výlet, som rád, že sme ho uskutočnili. Skúsil som si a naučil som sa stopovať. Stopovanie je zadarmo, môžete ísť kam chcete a spoznať neskutočne veľa milých, ochotných a priateľských ľudí, ktorí vám povedia ich príbehy a okorenia vašu cestu. Uvidieť kúsok Európy, ak nie celú a hlavne zažiť zážitky, ktoré vám nikto nezoberie. Určite odporúčam.

Koniec

by Ján Macinský